

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Květen napovídá jaké téma úvodníčku. Co jiného napsat, než Mariánské téma. Vzpomínám si, že loni nebo i jindy jsem vám zdůrazňoval, že dominikánská spiritualita se na Marii dívá specificky. Vychází to zřejmě z našeho racionálního přístupu k teologii. Barokní zbožnost Marii vykreslila příliš emociálně a i moderní člověk ji odmítá. Ne že by vztah k matce měl být jen racionální, ale přízniveji si, že v Mariánské úctě jsou prvky, které jsou i nám cizí a nepochopitelné.

V minulosti jsem vám napsal, že dominikánská úcta k Matce Boží se řídí vztahem rytíře k Paní – Domině rytířova srdce. K tomu určitě patří i oslavné písně Minesengrů, ale především sloužit své Paní a hájit Její čest a důstojnost.

Napadlo mě, že právě mateřství Panny Marie by potřebovalo obhájit a to nejen mateřství Její, ale mateřství jako takové. Domnívám se, že úpadkem vážnosti mateřství nastaly další, s tím spojené problémy.

Právě Panna Maria byla nedostižným vzorem lidského mateřství. Jen si vybavte, na kolika obrazech a sochách je Panna Maria jako matka s Ježíškem v náručí. Východní křesťané neznají zpodobnění Marie bez Ježíška, protože právě v tom je Mariina velikost, že souhlasila, že se stane matkou Mesiáše.

To nás vede k první úvaze – Maria souhlasila stát se matkou z Boží vůle, ač to pro ni bylo vysoce nebezpečné. Určitě cítíte, že je v přímém kontrastu s „matkou“, která se svého budoucího dítěte zřiká, protože by jí zkomplikovalo život. Potlačí v sobě základní pudy matky jakéhokoli živočicha, která brání nový život i za cenu vlastního života. Často rád pokládám otázku, co by se stalo s lidstvem, jak by se vyvíjely dějiny, kdyby se Maria rozhodla pro potrat. Určitě k tomu měla podle našich dnešních měřítek ten nejlepší důvod.

Nejsem stoupencem pochodů pro život. Jednak to není můj způsob jak s něčím nesouhlasit, jednak se domnívám, že protestujeme

proti následku hlubšího problému, který je příčinou takové masové potratové anti kultury.

Tím problémem vidím právě v malé vážnosti mateřství. Kde má moderní člověk příklady hrdinských matek, které se starají třeba o poškozené děti s vírou, že to má smysl. Nikdo je neobdivuje, nikdo je neoceňuje. Jsou vnímány jako ty hloupější, které si „to“ nedali vzít. Přitom právě takové mámy, mámy samoživitelky, které opustil nezodpovědný otec ... by si zasloužily chválu a zveřejnění oběti které se nezřekly pro nový život, kterého se z našeho pohledu zúčastnil i Bůh jako Stvořitel.

Být mámou, přebalovat dítě, prát plíny, to se v dnešní společnosti neobdivuje. Proč? Žena si připadá vůči muži méněcenná, protože jen mužské práce, mužské problémy a činnost si zaslouží obdiv. Není to nespravedlivé?

Dalším negativním jevem, který s sebou nese možnost zbavit se plodu je nezodpovědný sex. Sex se stává v dnešní společnosti zaměřené na požitky jen spotřebním zbožím. Lidé si pak kladou otázku k čemu je institut manželství. Vždyť člověka zavazuje a podle dnešního chápání „lásky“ ji jen ničí. Panenství se stává hanbou jak pro dívku, tak i pro chlapce. Přitom panenství člověk může dát jen jednou! Proč si je neuchovat tomu, komu se chci oddat, protože se rozhodl snášet se mnou vše dobré i zlé po zbytek života?

Určitě by společností prospělo, kdyby se na sex dívala více z hlediska soužití partnerů, kteří se vzájemně oddávají, kteří se pro sebe obětují. Staňte se apoštoly lásky, jak jej vnímá především dominikánská spiritualita. Láska nespočívá v citu, ale ve vůli – chci druhému dobro. Taková láska je možná komukoli a je účinná. Takovou láskou jsme schopni milovat i nepřítelé. Kdyby Ježíš chtěl, abychom milovali nepřítelé citovou láskou, asi by po nás chtěl něco nedostižného. Obětavá láska však upevňuje i náš vztah k bližnímu a především k partnerovi. Vy už určitě víte, že manželská láska je možná jen tam, kde se lidé vzájemně milují obětavou láskou, protože láska se obětí druhému dokazuje.

Budeme-li lidem ukazovat, že chtějí-li prožít plný život, pak jedině, když se naučí obětovat. Zní to možná tvrdě, ale když naše oběť bude podložena láskou, tak nám to ani nepřijde. Všimněte si zamilovaných, ještě nedorostli obětavé lásky, ale oběť vyhledávají jako důkaz své lásky k milovanému. Láska (i zamilovanost) je zcela změnění.

Naše dominikánská láska k Panně Marii nebude tedy spočívat v bleděmodrých šatech, v množství lilií na mariánském oltáři, ale úcta k Té, která neváhala stát se matkou Vykupitele a měla odvahu stát bez výčitek i pod křížem, kde trpěl Její Syn.

To je ta Matka, která oslovila syna „nemají vína“, když cítila, že bližní trpí nedostatkem, ale také řekla „udělejte, co vám přikáže“, i když byla zdánlivě odmítnuta. To je vzkaz i nám.

V tyto okamžiky na vás vzpomínám tam, kde se nám představila „Já jsem neposkvrněné Početí.“ Určitě správně tušíte, že to jsou Lurdy. Byl jsem na poslední chvíli vyzván jako náhradník provázet poutníky ze Zlína. Přijměte to ode mne zároveň jako omluvku. Myslím na vás!

O. Prokop O. P.

Vzpomínky br. Dominika Václava Bahníka OP *(dokončení z minulého čísla)*

Světová válka.

Na sv. Annu r. 1914 vyhlášena byla mobilizace 8. armádního sboru a za několik dní všeobecná mobilizace. Z pražského kláštera jsme narukovali fr. Raymund, fr. Dominik potom fr. Petr Tesárek, Vavřinec a kostelník Jonáš. Dostal jsem se za officierdineru k feldkuratovi v Josefově do feldšpitalu 4/9, s kterým si ještě teď obyčejně k Novému roku dopisují, a je tomu velmi rád, že si na něj vzpomínám, letos je mu už 82 roků Ant. Dvořák v Plané n. Luž. Odjeli jsme s naším feldšpitálem 4/9 na bojiště proti Srbsku do Rummy, byl tam III. řád sv. Dominika, tam jsem se dozvěděl, že Papež Pius X. zemřel. Když Rusko vypovědělo válku, tak náš feldšp. byl přemístěn proti Rusku. Jeli jsme přes Budapešť do Haliče až do Lubačova. U Bardějova jsem byl raněn a převezen do nemocnice v Košicích, tam mě navštěvovali P. Laurenc Pirkl a sestry III. řádu Burkus Gisela a jiné. Na Boží Hod Vánoční jsem se dobelhal do kaple, kdež mě velmi překvapila píseň sice maďarská, ale s notou „Narodil se Kristus Pán“. Z Košic byl jsem převezen do Štýrského Hradce, do „Kaplesamle“ a odtamtud na žádost P. Bruno Jareše do lazaretu Dominikánského kláštera. Bylo zde asi 5 bratrů česky mluvících, kteří se ke mně velmi laskavě chovali i P. Prior Edmund Němec.

Z Hradce jsem přišel do Josefova odkud si mě vyžádal P. Bernardin Skácel za officirdinera a s ním jsem se dostal do Lvova, kdež jsem byl 1 ½ roku. Officidin. byl fr. Vavřinec a já jsem dělal kostelníka a pracoval v „militersscesorge“ na hřbitově.

Při jedné prohlídce dostal jsem A a poslán ku kádru do Ml. Boleslavě, odtamtud do Bosny, do Doboje ku 37 rgt., byli jsme za městem v barácích ani v neděli nás nepustili do kostela. Hlásil jsem se tedy k raportu „že prosím jíti v neděli do kostela“, p. nadpraporčík mi odpověděl: „p. major zakázal do města choditi a pomodlit se můžete všude“, ale hned druhý den bylo v rozkazu že se zítra půjde do kostela k sv. zpovědi a k sv. přijímání. Zde jsem zase 2× ministroval.

Odtamtud nás expedovali ku 25. reg. do Našic ve Slavonii na vojenský výcvik do Bielče na hranicích Hercegov. a Černé Hory, po 6 týdnech odtud do Trebinja a do přístavu Zeleniky nasedat na loď do Albánie. Když jsme se nalodili dostali jsme rozkaz: zachovávatí nejhlubší ticho, nemluvit, nekouřit, ani bajonetem nedělat hluk, rozšněrovat boty a záchranný pás, kdyby loď byla torpedovaná jen skočit do moře, víc už nám neřekli. Ráno jsme byli bez nehody v Drači.

Po šesti týdnech dostal jsem malarii a musel jsem nazpět. Jeli jsme polní drahou z Beratu k Drači, byli to malé plošné nekryté vozy, doprostřed se daly bařohy a po stranách seděli marodi malaristé nohama dolu; přijeli jsme nad hluboký sráz, kde tekla voda. Jeden voják se lekl, a aby tam nespádl, vyhoupl se do středu vagonu a tím shodil protisedícího vojáka do propasti do vody tak šťastně, že se mu nic nestalo, jen že byl namočený ve vodě a ten byl strašný mudrc mluvka, který věděl, jak by se udělalo konec války a všemu nejlepší rozuměl.

V Drači nasedali jsme na loď ve dne a šťastně jsme se zase dostali do Zeleniku přes Bosenský Brod přes Sávu do Slavonského Brodu, kdež byla týden karanténa. Tamější feldkurát mě chtěl za ofic. dinera – potřeboval ministranta, než si to vyjednal, přišel „abmarš“ a jeli jsme až do Prahy do německé průmyslové školy (u Křížovníků) odtamtud do Litoměřic ku kádru, tam byl místním velitelem p. hejtman Lemberk převor III. řádu O. P. v civilu ředitel trestnice.

Z Lit. do Cvikova, ze Cvikova do Turnova, potom do Těšina kde mě zastihl 28. říjen 1918. Tam už byla všeobecná desorganisace, 1 den šlo nás 64 mužů do Karviné zabírat 2 vlaky Němcům a vrátili jsme se 4 muži, všichni utekli domů. Večer jsem také odjel do Prahy, tam jsem dostal neurčitou dovolenou, jelikož mi bylo 41 roků. P. Odilo mě dal 14 dní

dovolenou, sotva jsem byl asi 4 dny doma, abych jel do Litoměřic, že tam nemají nikoho.

Do Litoměřic jsem přijel 19. listopadu 1918 v 10 h večer a nemohl jsem se do kláštera dostat, musel jsem jít do hotelu.

Převorem P. L. Sadok Veberger, Podpř. P. Bernard Lužný, P. Josef Chlupáček a P. Leonard Jílek.

Kuchařka Anna Bláhová a 2 služebníci asi 17letí, potom sem přišel fr. Konrád a fr. Vavřinec, který po krátké době narukoval k Čsl. armádě. Tázal jsem se, co budu mít za oficium? Budete mít všecko a nic. Bylo to asi: všecko dělat a nic samostatně. Práce bylo dosti v zahradě, v sakristii, dříví dělat, ve sklepě s vínem a kuchařka poroučela nepřímou (radila převorovi co se má dělat). Před visitací P. Generála Martina Gileta šla kuchařka pryč a musel jsem vařit, 4 kozy dojit atd.

Od roku 1912, kdy zemřel P. Benedikt Kundrát, neotevřela se hrobka až do roku 1933, t.j. 21 roků, kdy zemřel P. Josef Chlupáček, byl velmi úzkostlivý, bál se prachu, znal rodokmeny snad všech starších členů řádových, některé i příbuzné, ve které hodnostní třídě sloužili, ale nikdy si na nic nestěžoval, ač měl někdy příčinu, ani nikoho neposuzoval a když byl churav, jeho lékem byl hlad: 2 – 3 dny nic nejedl. Zemřel stár 83 roků. O.v.p.

V témž roku 1933 zemřel P. Bernard Lužný, býval převorem ve Znojmě, v Uher. Brodě a v Litoměřicích, kazatel, katecheta, společník, magistr noviců, a na konec mag. br. laiků; skoro každou neděli měl cvičení nebo kapitolu, někdy cvičení i kapitolu. Trpěl na kýlu, nechtěl se dát operovat, až když mu to dělalo velké obtíže, rozhodl se, že se dá operovati. Jistý den bylo rozhodnuto, že zítra pro něj přijede nemocniční auto. Ráno před 6. Mši sv. k němu přišel průvodce p. W. tázaje se, zdali něco nepotřebuje? „Nic“. „Po Mši sv. přijďte a pojedem.“ Po Mši sv. p. W. přišel a P. Bernard ležel mrtev na lůžku.

L. odp. d. m. o P. a s. ať m. svítí.

Býval nervózní a když ho to přešlo, říkával „Já mám 9 nemocí a o 10. nevím“ a to byla ta desátá co ho sklátila.

Jednou jsme byli na průvodě Božího Těla, něco tam „neklapalo“, já jsem toho byl vinen; když jsme přišli do kláštera, tak mě povídá: „Za ¼ hodiny přijďte ke mně!“ a já měl strach – to dostanu kázání a trest; když jsem k němu přišel, čekám rozkaz „venie!“ a on mě dává cigárku: „Tak tu máte, zakuřte si“, tak se dovedl přemáhat.

Roku 1935 ho následoval do hrobky P. L. Sadok Weberger. Byl delší dobu nemocen na rakovinu konečnicku. Byl milovníkem hudby a zpěvu, varhaník ředitel kůru, kazatel, zpovědník a zvláště pracoval mnoho pro III. řád. Pořádal hudební akademie (k čemuž zřídil z bývalého hostince přednáškový a divadelní sál), často pořádal divadelní hry náboženského obsahu, též i sám složil českou hru z doby sv. Dominika, ku české hře „Pouť sirotka“ složil sám překrásné melodie (zpěvy). Velmi se staral o hospodářství, které i zvelebil, dnes se na to ovšem díváme jinak ovšem – úmysl sv. chudoby platí dále...

První neděli v měsíci býval růžencový průvod s praporem a se svíčkami, druhou neděli shromáždění III. řádu německého, třetí neděli shromáždění III. řádu českého.

Také mě nařídil, abych se naučil hrát na varhany „Svatý, Svatý“ k požehnání, ale jen to, na jiné učení že jsem už starý. - - Obnovil varhany – motor a pneumatiku.

Ku cti sv. Cecilie složil Cantatu pro sbor a orchestr.

R. i P.

Roku 1936 přestěhoval se Dominikánský klášter z Ústí n. L. do Litoměřic a sice P. Wilhelm Schlezinger, fr. Hyacint Hruboš a fr. Gilbert Kolbaba a P. Sales Nezler. V Ústí se usadili O. Obláti.

V roce 1946 byli odsunuti do Němec a tam přišly sestry Dominikánky II. řádu a P. Dr. Methoděj Habáň, duch. správce.

P. L. Wilhelm Schlezinger byl též dobrý varhaník, ale divadla již nepěstoval a věnoval se léčbě pendlování. V hovorně měl ordináčnickou síň a každý den přicházelo mnoho lidí ku poradám i mnoho dotazů poštou.

V ten čas vyšel rozkaz od Hitlera, aby byli uvězněni všichni pendlaři, jelikož kterýs pendlař vypendloval špatný konec války. Jednou si P. Wilhelm vyšel ven z kláštera a víc se nevrátil, ale přišlo gestapo, jeho celu zapečetilo a udělalo v celém klášteře prohlídku, každou skříňku otevřeli, v refektáři, v kuchyni, i půdu celou prolezli, ale šťastně – nic nenašli.

Ve vězení onemocněl a propuštěn byl do Libochova ku své příbuzné, kde asi za měsíc zemřel (roku 1941) a převezen do Litoměřic kde byl za velké účasti lidu v řádové hrobce pohřben.

Brzo po začátku okupace zabrali p. biskupovi jeho rezidenci a p. biskup přesídlil k nám. Mimo toho mu zabrali seminář, gymnasium v Bohosudově a hluchoněmý ústav.

Byl velmi skromný, často říkával, jak je zde v klášteře rád, v neděli býval s námi v refektáři, ve všední dny přicházel pozdě z konzistoře, někdy až ve 2 hodiny, tak jídával nahoře ve své cele. Častěji říkával: kdyby mu P. Bůh dopřál ještě jednou se narodit, že by si přál být bratrem laikem v dominikánském řádě. Také často vypomáhal sloužit konventní Mši sv. Byl členem III. řádu sv. Dominika. Často konal tridua, kdež měl až 5 kázání denně. Při jednom triduu na Liberecku těžce onemocněl a byl odvezen do nemocnice v Liberci, potom byl převezzen do Litoměřic již do rezidence, kde mu Němci milostivě přenechali 2 pokoje. Měl cukrovku a musel zachovávat přísnou dietu, kterou, jak se domníval, nebyli bychom mu mohli v klášteře dáti. Tak jsme ztratili velmi milého a vzácného hosta. - -

Také zde byl P. Xaver Dominikán z Německa, z Berlína. Byl v jistém ústavě duchovním správcem. Když začínaly nálety na Berlín tak si povolali stavitele, aby jim určil příhodnou místnost pro úkryt. Jednou také byl „alarm“ a tak asi 12 sester a 20 chovank se uteklo do toho krytu a zamkly se. P. Xaver se opozdil a sestry mu kryt již neotevřely, tak musel jít do svého pokoje; a přiletěla bomba a všechny sestry a chovanky v krytu zabila. P. Xaver šťastně vyvázl.

Fr. Gilbert Kolbaba, stár 85 r., byl ochrnutý na nohy. Když přišli do Litoměřic, chodil o 2 holích kroky asi 15 cm dlouhé a každý rok asi o 1 cm kratší, až ulehl. Měl na noze ránu „Bercův vřed“. Ležel delší čas až byl proležený; měl na zádech na lopatkách dvě rány jako dlaň velké, jednu v kříži, a dvě na patách, byl velmi trpělivý, nenařikal. O. v. p.

Fr. Hyacint Hruboš, st. 87 r., byl zdravější, dosti čilý, pomáhal škrabat brambory a umýval nádobí. Rád ministroval. Při první růžencové pobožnosti ještě klečel přes celý růženec před vystavenou Nejsv. Svátostí (říjnová), po požehnání přišel do kůru a tam ho ranila mozková mrtvice, za 3 dny zemřel, byv ještě zaopatřen sv. Svátostmi.

Při nějakém nedorozumění bylo jeho pořekadlem „Bratře lépe je uhnout“ a tak předešel různým hádkám a různicím.

1950.

V masopustní pondělí před Popeleční středou jsme se odstěhovali s P. Felixem Svobodou do Ústí n. L. a sestry Dominikánky zase z Ústí do Litoměřic (P. Superior Prokop Švach a P. Efrém již o několik dní dříve, též i P. Ludvík Kašpárek), odvážel nás p. inž. Homolka, na cestě nám praskla duše u auta.

9. 5. byl jsem odvezen do Semil s P. Felixem. Asi za týden odjel P. Felix, ale nevím kam. Dne 5. 5. sloužil poprvé P. Felix sám Mši sv.

Kázání P. Ambrože Svatoše na pohřbu br. Dominika na Moravci.

– Draží bratři, sestry a přátelé – vzájemně jsme se liturgicky pozdravili a uvítali. Když jsme se sjeli a sešli, abychom se rozloučili se zesnulým naším spolubratrem Dominikem Václavem Bahníkem, seniorem české dom. provincie. V bohoslužbě slova uslyšíme slova Jakobova, Petrova a Kristova, plná víry ve vzkříšení, ve věčný život. A my na ně odpovídáme žalmem 22. jménem svým a jménem zesnulého br. Dominika: Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám. Spoluobětujte tedy všichni se mnou Kristovu oběť, vroucně se modlete, prožívejte liturgické texty a zpívejte a všechno věnujte jeho duši, která se zde v této kapli tak horlivě spojovala s Kristem na oltáři. – Připravme svá nitra na bohoslužbu úkonem upřímné lítosti a kajícího:

1. Václav Bahník uslyšel už v mládí Slovo Boží, volání Kristovo, jako sv. Antonín poustevník, všechno opustil a šel za Kristem poslušným, chudým a čistým, jako řeholník, jako syn sv. Otce Dominika. Miloval Písmo sv. – zvláště Evangelium – radostnou zvěst Kristovu, pilně četl a rozjímal všechna tajemství naší víry s Marií Magdalenou v bolestné modlitbě sv. růžence. Jako Křesťana – následovníka Kristova to můžeme konkretizovat: „Byl to pravý izraelita, ve kterém nebylo lsti.“

2. Nahlédněme krátce jeho život, nahlédněme do jeho historie. Narodil se v kraji, kde zemřela blah. Paní Zdislava, na Mladoboleslavsku ve Březně 30. září 1877. Měl sedm sourozenců. Jeho otec byl tesařem. Syn Václav si také oblíbil tesařinu. Jako tesařský tovaryš přišel do Prahy, kde připravoval místnosti pro Národopisnou výstavu r. 1895. V Praze vstupuje do dominikánského řádu na počátku 20. století. Dostává jméno br. Dominik, po bl. Dominiku Henarezovi, dom. biskupu, mučedníku v Číně, který byl r. 1900 beatifikován. Br. Dominik pracuje v klášteře v Praze u sv. Jiljí, pak přechází do Olomouce a konečně do Litoměřic a to jako kuchař. Nastupuje

jako voják na frontu r. 1914. Projede ve vojenském celou říší rakousko-uherskou a Balkán. Zůstane věrný řeh. povolání. Vrátil se a působí až do r. 1950 stále v Litoměřicích. Pak prožívá Broumov, Semily, Králíky a zakončí zde na Moravci. Téměř 20 let zde žije a pracuje jako tesař, truhlář, stavitel náhrobních křížů a zbožný bratr, typický, veliký, patriachální, majestátní, s úsměvnou tváří, velikýma očima a zlatým srdcem. Umírá 95letý v kraji, kde se blah. Zdislava narodila. To je jeho *curriculum vitae*.

3. Bahník, Bahníček, Dominiček – jak mu říkávaly sestry – byl člověk poctivec. K té poctivosti jej vedl sv. Josef – tesař, sv. Václav jeho křestní patron, a sv. O. Dominik a bl. Dominik. Člověk práce, člověk modlitby. Miloval vlast, lidi, Církev a řád. Všichni se na za něho mohli spolehnout. Své národní vlastenecké cítění vyjádřil několik dní před smrtí, kdy v noci přezpíval celou hymnu svatováclavskou: „Sv. Václave, nedej zahynouti nám, ni budoucím.“ Zaspíváme proto i my na konci mše tuto modlitbu našich předků s intencí, aby Václav Dominik Bahník byl přidružen k nebeskému dvorstvu.

4. Bahník byl typický řeholník: věrný, horlivý, věrný a oddaný Řádu a představeným. Cítil s Řádem, domem, bratry a představenými. Když naši českou provincii obnovil r. 1905 generál řádu svaté paměti a kandidát oltáře P. Hyacint Maria Cormier a přijel do Prahy, věnoval br. Dominikovi obrázek, na který napsal: „Život řeholní je mučednictví, bolestné stálým odříkáním, ale sladké a radostné láskou.“ Tuto zásadu uskutečňoval br. Dominik do poslední chvíle života. Bolest a láska, Kříž a radost, oběť a úsměv, Kristus a služba Jemu a lidem.

5. Děkujeme dnes Bohu Trojjedinému, že nám dal tohoto upřímného bratra. Děkuji br. Dominikovi za jeho bratrství: jeho slovy vděčnosti; která rád opakoval: „Buď Pán za všechno pochválen.“ Vděčně dnes vzpomínáme na jeho zbožné rodiče a sourozence. Vzdáváme vřelé díky ct. sestrám moraveckým za jejich mateřskou péči a službu br. Dominikovi. Děkuji vám všem za účast na jeho pohřbu, vaše modlitby a lásku. Prosím odpusťte, jestliže vás někdy zarmoutil. Br. Dominik nás přešel k Pánu. Svým příkladem nás utvrzuje v řeholním povolání. A my jsme přesvědčeni, že Pán Ježíš, kterého přijal do svého srdce ještě před smrtí, i jej oslovil a oblažil slovy, která jsme slyšeli v evangeliu: Blažený, blažený, poněvadž jsi mě následoval. Raduj se, neboť tvoje jméno je zapsáno na nebesích a tvoje odměna v nebi je velká.

Z našich pramenů

P. Silvestr M. Braito OP

Kurs následování Krista (převzato z *Na hlubinu* roč. VI 1931)**4. část: Velekněz nás**

Každý člověk je povinen vzdávat Bohu povinnou úctu a klanění. Nejprve žádá Bůh, abychom uznali Jeho vládu nad námi, nad naší myslí, nad naší vůlí. Nadpřirozenou milostí víry dává nám Bůh toto přilnutí k Jeho pravdě a nadpřirozenou ctností lásky plní člověk Jeho Vůli.

A vedle toho ještě musíme uznati a zvláštním způsobem projevovati, že Hospodin je Pánem. Člověk projevuje to modlitbou, nechť již klanění, prosebnou, díků nebo i obětí.

Různé jsou smysly oběti. Obětuje, abychom odnětím si něčeho, co slouží nám k životu, ukázali Pánu, že On je Pánem života našeho, abychom tím projevili své vědomí závislosti na Bohu, že od Něho přijímáme jak život, tak vše, co životu slouží.

Toto vše by jistě bylo i v dobách nevinnosti.

Když člověk odepřel Pánu klanění poslušnosti prvním hříchem, když urazil Hospodina více důvěřuje lháři odvěkému, když vzepřel se s tím, jenž řekl, nebudu sloužiti a prohlásil nebudu poslouchati, chtěje být podobně jako prvý lhář a vzpurník sám Bohem, místo, aby poznal v sobě sílu božství, klesl v oběť smrti, zlu, bolesti, slabosti fyzické i mravní. A co horší, uzavřel si cestu k Bohu.

Zavrhl milost mu podávanou a chtěl se spolehnouti sám na sebe. Vína ho lákala a člověk šel za ní. Ale čím více ji požíval, tím hnusnější následky její cítil na sobě. Hledal pomoci, hledal ji nejprve v sobě, ale co našel v sobě, bylo to, co má člověk sám ze sebe, totiž jen hřích a jenom vinu, jenom slabost, jenom ošklivost. Nenašel ani dokonale sám cestu k Bohu, když již cítil sám, že utone, že potřebuje vyšší, svaté ruky Boží. Jisté jest, že může člověk rozumem svým přirozeným dojít k Bohu, jak praví koncil Vatikánský. Herese zvaná tradicionalismus chce tak zeslabiti člověka, že by žádné pravdy a žádného dobra nebyl již přirozeným způsobem schopný. Mohl člověk dojít i k poznání, že je Bůh i Jeho základních vlastností, a to tak jako docházíme výsledky ku příčině jich, ale sv. Tomáš ukazuje, že ve skutečnosti jenom málo lidí, a to po dlouhé době a ještě s mnohými bludy došlo k těm pravdám, které jsme mohli sami ze sebe poznati, vedeni jen obecným vedením a všeobecnou pomocí Boží.

Cítili lidé, že by Bůh mohl pomoci, ale sami si jednou k Němu uzavřeli cestu, a to, co si našli o Bohu, to lidstvu nestačilo. A tehdy cítí svou osamocenost. Cítí též svou nemožností vymaniti se z viny a hříchu, cítí svou hříšnost a potřebu zbaviti se vin. Proto obětuje Bohu, obětuje a tím chce usmířiti hněv Boží. V této oběti převládají pak oběti krvavé, které jako by chtěly říci, že člověk sám by zasloužil smrti této za své viny.

A ani toto nestačilo. A když působily tyto oběti podle ustanovení Božího v židovském rituálu, působilo to jedině, jak praví sv. Pavel, vzhledem k jediné Oběti, k Oběti, která měla jednou přijíti, vzhledem k Oběti Jezu Krista.

Teprve Ježíš Kristus je pravým Obětníkem. Je nejvyšším a nejdokonalejším, dnes pak můžeme říci jediným Obětníkem. Tím dokonalější jest oběť, čím jest více ztotožněna s obětujícím. Proto, že oběť má znamenati jen náhradu zástupnictví za toho, jenž obětuje a jenž by měl obětovati sám sebe. Člověk urazil Boha. Prostě zasluhoval smrti za to. Ježíš Kristus přijal na sebe celou vinu lidskou. Neobětoval ani beránků ani býčků, nýbrž dal Tělo své a Krev svou, dal celý život lidský svůj v Oběť usmíření a zadostučinění. Kristus byl hlavou tvorstva, protože byl jeho korunou. Hypostatickým spojením božství s člověčenstvím v osobě Věčného slova soustředil Kristus v sobě celé lidstvo. Jako Bůh jest Jeho Stvořitelem, Jeho příčinou, jako člověk pak jest prvním Člověkem. Proto mohl zastupovati lidstvo. A jako koruna tvorstva Kristus obětoval svůj život. Jeho život měl pro jeho spojení nesmírnou, naprostou cenu. Proto Oběť Jeho byla obětí naprostou. Po Jeho smrti marná zůstává všechna snaha podati Bohu oběť důstojnou Boha.

Každý čin Ježíše Krista jistě by dovedl podati Otci dokonalé zadostučinění. Kristus však chtěl zaplatiti smrtí nejpotupnější. Za prvou neposlušnost platil Kristus poslušností naprostou, poslušností až k smrti kříže. Sv. Tomáš vidí i v tom velkou Lásku Boží k nám, že nám nechtěl odpustit jen bez náhrady, že nám chtěl dáti do rukou, abych tak řekl, Krev a zásluhy Ježíše Krista, Jeho poslušnost, Jeho oddanost sobě, abychom předstoupili s větší radostí před Něho, ne již s prázdnýma rukama, nýbrž s rukama zatěžkanýma svatou Krví Ježíše Krista, Jeho Obětí a Jeho klaněním důstojným Boha.

Člověk prohrěšil se na cti a slávě Boží. Ne, že by Boha v něm samém poškodil, nýbrž že v sobě porušil oslavu Boží láskou a poslušností. Proto zadostučinění mělo býti takové, aby vzdalo Otci tuto slávu. Kristova Oběť, Kristova nekonečná Láska, a poslušnost až k potupné a hořké smrti kříže, vrátila tuto odňatou Bohu slávu v člověku. Kristus byl pravým člověkem,

objal pak ve svém člověčenství celé lidstvo a proto mohl za nás zaplatiti, mohl za nás zadostučiniti.

Tak se stal Ježíš Kristus Nejvyšším a jediným Knězem na věky. Kněz má podle sv. Tomáše býti prostředníkem mezi Bohem a mezi lidmi, má přinášeti zemi nebe a dary nebeské snášeti na zem. Kristus obojí učinil dokonale, navždy, naprosto. Zadostučinil nebi a tím přinesl jako by ve svém náručí zkrvaveném celé lidstvo. Kristus za lidstvo podal Oběť nejdokonalejší, Ježíš uctil Otce způsobem, jakým by nikdo nikdy Boha neuctil. A tím, že zadostučinil za naše hříchy, tím otevřel nám nebe a přinesl nám všechny dary, jež měl Bůh pro své dítky a jichž se Jeho dítky samy zbavily, když pohrdly velikostí dítek Božích. Nejprv přinesl nám Ježíš ztracené Boží synovství. On je spojení milostí posvěcující, kterou nám získal, stáváme se podobnými Jemu, protože nás se sebou všechny spojil. A když On je Synem soupodstatným, my, lidé, stali jsme se Jeho milostí dětmi přijatými.

S tímto darem dštilo nebe všechny dary ostatní. Všechny milosti pomáhající jsou nám dány k tomu, aby vedly život náš podle milosti posvěcující. Milosti, vlité ctnosti, dary Ducha Sv. jsou křestními dary, jež nám Kristus od Otce zjednal svou smrtí a Krví.

Proto nemůže býti jiných již kněží. A tak zůstává Kristus Veleknězem na věky a všichni ostatní kněží jsou údy Jeho svatého Kněžství, které trvá na věky. Ve Mši Svaté pak knězem jest dále Kristus, jak výslovně praví tridentický koncil, že ve Mši Svaté je táž Oběť a týž Obětník jako na Kříži podávaný rukama kněží. Theologové zde pracně se vyjadřují, aby naznačili úkol kněze, a dosud jsem nečetl lepšího naznačení tohoto úkolu nad to, že kněží jako ministři, jako služebníci věčného Kněžství Kristova, věčně zpřítomňují Oběť, která věčně trvá.

Kristus je naším pravým a vlastním Prostředníkem. Jen Jím mohou stoupati naše modlitby. Proto Církev v celé liturgii věčně a důvěryplně stále Otcí připomíná *Per Christum Dominum nostrum*.

Není zbožnosti, není služby, není klanění, není modlitby, která by měla pro křesťana cenu a smysl, jestliže nejde přes Ježíše Krista.

Křesťan o všechno prosí pro zásluhy Ježíše Krista, protože On za nás zaplatil, protože On nám otevřel nebe, protože On byl pravým Člověkem a skutečným Bohem a proto jediný mohl vynésti nás k Bohu a Boha dáti lidstvu.

Kristus je Prostředníkem naším. A proto je též naším Prostředníkem v našem životě duchovním, jenž je životem snahy o to, abychom se připodobnili Otcí. Kristus je Prostředníkem naším a nikdo nejde k Otcí leč skrze Syna, praví Ježíš. Proto ani v duchovním životě jediného krůčku bez Něho

neučiníme. Jít s Kristem znamená žít z Jeho milosti, Svátostí, z Jeho učení a přetvořovati srdce a mysl svou podle Jeho pravd a podle Jeho příkladu.

Tím dovršíme své spojení s Obětí Kristovou, jež nám chtěla vrátití dětství Boží, oddaností Otci, jež se projevuje především životem k Otci a podle Otce.

Prosby o modlitby

a) obecné (převzato z OPuscula):

... za magistra řádu fr. Bruna Cadoré

... za pražského arcibiskupa kardinála Dominika Duku OP

... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající provinciální officia

... za projekt přestavby pražského kláštera

... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby

... za apoštolské působení v médiích, především na internetu

... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA

... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry působící ve školství

... za naše bratry studenty ve Francii

... za znojemské mnišky, které hledají nový příbytek

... za projekt kláštera mnišek v Praze-Lysolajích

... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě v Českých Budějovicích

... za Postupovy v jejich stále těžší životní situaci

b) speciální (MS Plzeň):

... za našeho otce biskupa Františka

... za naši diecézi

... za naše zemřelé členy známé i neznámé

... za naše nemocné členy

... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání

... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu

... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí

... za našeho řádového asistenta otce Prokopa

... za farnost v Dobřanech

... za bratry v plzeňském konventu

... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
... za farnosti všech našich bratří a sester
... za našeho adoptovaného syna Udaye Kumara Gallelu
... za otce biskupa Anthony Poola
... za kurnoolskou diecézi

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

P. Tomáš Pospíšil	9.5.1951
P. Pavel Mayer	10.5.1962
Tomáš Mička	13.5.1933
Zdislava Tvrdíková	13.5.1921
Terezie Šašková	17.5.1927
† Otomar Vojtěch Hana	29.5.1927
† Vilemína Josefa Ziková	4.6.1943
Fr. Šimon Hlavatý	4.6.1958

Časné sliby

Zdislava Švarcová	29.5.1995
† Růžena Jana Krausová	29.5.1995
† Milena Norberta Koulová	VI.1941
Otilie Pánková	VI.1941

Věčné sliby

P. Benedikt Mohelník	30.5.1993
† Marta Lucie Vacková	2.6.2001
Fr. Šimon Hlavatý	4.6.2009

Svátek

Judita Šmolíková	5.5.
Vincenc (z Ferrary) Horáček	5.5.
† Věra Kolumba (z Rieti) Mrázová	20.5.
† Marie Zdislava Hlaváčová	30.5.
Zdislava Prošková	30.5.
Zdislava Švarcová	30.5.
Zdislava Tvrdíková	30.5.

☺ **ZPRÁVY** ☹

Příští schůzka MS bude **5. června** od 16 hod.

V sobotu 16. června se konají v Dobřanech rekolekce pod vedením o. Prokopa

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.